

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 4. Fama miraculorum apud alienigenas patratorum suam voluit Christus præparare ciuitatem, sicut cum populo suo fecerat, cum Asia & Bithynia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

opus apozemata præmittit, miraculorum famam, quæ alijs in regionibus ediderat, ut hæc ad eorum aures perveniat, quæ paulatim quid altius, quam prius, de Christo sentirent, atque in eis vehemens accenderetur illum videndi, colendique desiderium.

S. 4. Famam miraculorum apud alienigenas prætorum suam voluit Christus præparare civitatem, sicut cum populo suo fecerat, cum Asia & Bithynia.

Hoc igitur cum patria sua Christus effecit, quod vates prædixerat Abacuc, qui modum declarans quo Dei filius factus honore se mundo manifestaret, & quis esset, aperiret, hunc futuram prælagit quod nempe mundum prodigiorum fama prævolante disponderet. *Abac. 3. 5. Secunda est fortitudo eius, ante faciem eius ibi mors.* Nomen hoc *Mors* in Hebraico est *Dabar*, quod significat verbum, rumorem seu famam, ut notat Theodoretus, Septuaginta legunt: *Ante faciem eius ibi verbum.* q. d. in mundum veniens suam abscondet virtutem, fortitudinem, Mæstertem, Divinitatem, suam celabit essentiam, eam verò manifestaturos, famam de se præmittet suorumque sparget rumorem miraculorum: *Ante faciem eius ibi verbum.* Hac præxius est Deus ut extolleret filios Israel eosque in testam introduceret promissionis (ex sententia D. Chryso-
Hom. 5. de panis.

I. tempore filij Israel proficiscebantur plurima Deus operatus est prodigia, miracula signaque non contemnenda: mare rubrum diuisit medium, quod sicco pede transierunt, pelagi fluctibus eorum operuit inimicos, durissimas rupes emollivit, ut aquarum fluentia scaturirent ut oleum quavis depluit Angelorum. Horum mirabilium remor illos præcurrit, quibus auditis terrarum populi, per quos transibant, turbati sunt, moti sunt sicut ebrius, & omnis fortitudo eorum dissipata est, humiliata superbia, filijs autem Israel timenda crevit auctoritas. Sic inquit D. Chryso-
Iosue. 2. 10.

Ex. 15. 23. *Audierunt populi &c.* celebrantur filij Israel: *Audierunt populi &c.*

*Tunc conturbati sunt Principes Edom, robusti Masab obtinuit tremor, obriquerunt omnes habitatores Chanaan. Nec hoc quicquam miretur (inquit D. Angustinus) tanta quippe erant hæc miracula, ut susceperent ea spectantibus ad testam amnam virtutem pulo Israëlitarum exhibitam: *Antestabatur evidentiissima mirabilibus signis virtutibus diuinitas; Quibus apud ea percipientes non exigua populo conciliabatur auctoritas, & nomnis æstimatione. Simile quid egit Christus cum contribulibus suis, patriæque Nazareth ipsiusquam enim se illi manifesta et, multas præparauit ciuitates, terras ac Prouincias contemnens, in signis & virtutibus vique ventribus, ut eo signorum rumor fama que percolaret, quo eius in suorum sentim corda disponderet, alio remque de eo fontamentum opinaretur, quam haeclemis habuerant, quando eo vique nihil in illo nisi domesticum ac vulgare ueruerant. Magno Dei adscribendum est beneficio (testant D. Gregor. quod non illico & ex abrupto vel inopinato se cordibus offerat, ac illa ingrediarur, quæ pugna videt malè que disposita, & quæ eum indignè suscipere, sed conueniense, suspendit inuocatum, suoque corda præparat. ingressus.**

In huius confirmationem adducit illud admirabile factum, quod D. Lucas commemorat. proponunt D. Paulus & Silas in Asia Christi prædicare Euangelium, ac prohibet illos ac retinet Spiritus S. & dum in Bithyniam remeare contendunt, ne hoc illis permittit: *Vetati sunt à Spiritu S. loqui verbum Dei in Asia, cum venissent autem in Mysiam, tentabant ire in Bithyniam, & non permisit eos Spiritus Iesu.* Quis hoc fieri posse, nisi persuadeat, ut Apolos prædicatos in Asia & Bithynia, remoretur, vetetque Spiritus S. Numquid non illis Christus præceperat *Euangelium omni creaturæ An non descendit per illos Spiritus S. qui sedulos, qui prudentes illos redderet hoc in ministerio? Quomodo in eum ipse, ne prædicent, interdicit: Non permisit eos Spiritus Iesu.* Num forte Spiritus S. Impedit & impleri vetat Christi præceptum? Hoc primum respondeo nobis non licet vilibus vermiculis Dei iudicia, diuinaque scrutari dispositiones, nobis non expedite rationes inquire singulorum: hoc quippe iam Deus Iob prohibuerat (ait D. Gregor.) dum ab eo percurritur: *Numquid nostis ordinem caeli, & pones rationem in te eius in terra.* Secundum ex D. Greg. adfero: *plurimæ te voluit Spiritus S. Asianos & Bithynios ob grauisima ab ipsis commissa scelera, nec leue supplicium.*

Supplicium est in delicti poenam illis predicatio- nis subtrahere ac negare beneficium de quibus diximus alius.

nus hoc modo deferueant, seipfos agnoscant, & praparent mitiores: Sicut parata est fenestras, peccata, que inuenierit, vindicare, ita non vult charitas, quod vindicet, inuenire.

Hoc considera in viris charitate maxima fragrantibus, nominatim in D. Paulo, cuius pectus iornax erat charitatis ardentissima, hic Corinthu inter alias sibi charas ciuitates diligebat affectuo- siss, & singulari desiderio seruebat, vt ibi pra- dicaret, illi bona communicaret spiritualia, ni- hilominus ait ipse, quod eo tendens, deflexerit ab itinere, distuleritque gressum ex nimio ad illos amore. Illi in audi (monet D. August. loquentem:

Testem Deum inuoco in animam meam: quia paratus sum vobis, non veni ultra Corinthum. Videbat Apostolus id quod dicebat, creditu difficile, quocirca illud duplci confirmat iuramento: pro vt notat D. Th. vno assertorio *Testem Deum inuoco*, execratorio al- tero: *In animam meam: q. d. Testem sumo Deum.*

ipse, nisi verum dixerit, condemnet animam meam. Et quid ais? Quod ex desiderio profectus vestri, in vestrum beneficium, & non in perditionem, non in detrimentum, ad ve-

IV. stram non accessi ciuitatem. Quid loqueris Corin- thum ingressus ciuium poterat obesse saluti, conferte perditionem? An illo sine ciuitates in- gredieris, quam vt cecos illumines corpore & anima, in viam reducas aberrantes, bona denique conferas infinita? Optime loquitur Apostolus (inquit D. Chrysostom.) quia, vt ipse seipsum exponit, ex ratione timebat quia debita in illis dispositio requirebatur, nec, quo iussum erat, Apo- stolum amore complectebatur: *Timeo, ne forte eum venero, non quales volo inueniam vos, Ergo inueniam*

ad vobis, qualem non vultis. Feruebant contentioni- bus, seditionibus, dissidijs, impudicijs, ita vt, quod si illo venisset tempore, se videret obligatum, nedu vt illis bona spiritualia non communicaret, sed potius vt ipse isdem priuaret, traderet Satharæ, & excommunicaret: *Ipse sciebat eos incorrigibiles.* Ita D. Th. hinc illud ostendit, quod nouo iurante, ac dolore conficeret, videns, quod optans ingre- dium meo mea vobis participare beneficia, vos cogere- grauius multare supplicijs. Hoc enim illud est (inquit D. Aug.) quod addit: *De tristitiam super*

tristitiam habere. Idem vobis (loquitur moralibus D. Aug.) vobis dico religiosi domicellis, quod domum vestram non aduenietim vos consolatu- rus, alias tamen consolatus, non ex maleuo-

Tempore D. Augustini quedam religiosa mo- niales inuicta tumultuabantur, & inter se ob- electionis successum dissidebant, effectus electio- ni valde familiaris: cognouit autem D. Augustinus eas ita esse perturbatas, vt si tum tem- poris accederet, eas ad meliorem fragem, pacem- que reducere, hinc e contra feruentius in inuicem exacerbarentur, nouamque darent castigandi occasionem, quod mulieribus ita commotis est orlinarium. Nilominus de pio Praelato con- queruntur, quod monasterium, non, vt prius, ac- cederet eis predicaturus, sicut alij conciona-

batur religiosis. Scribit illis epistolam qua demon- strat, quam infirma nitatur earum querela ratio, ad Monachum cum ipse inferiori ratione de illis posset lamen- tari, que illum a concionando retrahebant. Ad hoc supponit, quod dum Praelatus subditos visi- taret, tam, illis vera afficitur dilectione, sed nec est flagitiosus, imo benignus, non oprat in eis quas corrigat, culpas inuenire, sed virtutes, ac opera pietatis, que laudet, que remuneretur. Vnde si videat tam prauam subditorum esse dispositio- nem vt nedum non fauores, non gratiam pro me- ritis referant sed supplicijs pro tumultibus, ac seditionibus plesti mercantur, maximo illos be- neficio dignabitur, si diuertat ab itinere, in aliud tempus differat visitationem opportunius, quate-

Re r 2. Centa

10
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

2. Cor. 7.
23.
In 2. ad
Cor. 1. 1.
lect. 3.
IV.
Apostole Sanctissime?
An vrger necessitas du-
matur ex
pleci veritatem iuramento confirmandi, vt tibi Paulo A-
fidem adhibeamus?
Quid igitur num vester Co-
pofolo.
rinthum ingressus ciuium poterat obesse saluti,
conferte perditionem?
An illo sine ciuitates in-
gredieris, quam vt cecos illumines corpore &
anima, in viam reducas aberrantes, bona denique
conferas infinita?
Optime loquitur Apostolus
(inquit D. Chrysostom.) quia, vt ipse seipsum
exponit, ex ratione timebat quia debita in illis
dispositio requirebatur, nec, quo iussum erat, Apo-
stolum amore complectebatur: *Timeo, ne forte eum*
2. Cor. 12.
venero, non quales volo inueniam vos, Ergo inueniam
20.
ad vobis, qualem non vultis.
Feruebant contentioni-
bus, seditionibus, dissidijs, impudicijs, ita vt, quod
si illo venisset tempore, se videret obligatum, nedu
vt illis bona spiritualia non communicaret, sed
potius vt ipse isdem priuaret, traderet Satharæ, &
excommunicaret: *Ipse sciebat eos incorrigibiles.*
Ita D. Th. hinc illud ostendit, quod nouo iurante, ac
dolore conficeret, videns, quod optans ingre-
dium meo mea vobis participare beneficia, vos cogere-
grauius multare supplicijs. Hoc enim illud est
(inquit D. Aug.) quod addit: *De tristitiam super*
2. Cor. 2.
tristitiam habere.
Idem vobis (loquitur moralibus
D. Aug.) vobis dico religiosi domicellis, quod
domum vestram non aduenietim vos consolatu-
rus, alias tamen consolatus, non ex maleuo-

lentia & corde minus vobis quam alijs affecto dimanavit, imo facile pratermissi in bonum salutemque vestram. ne vestras obligaret in conscientia calligare seditiones: *Idco elegi, ut nō exhiberem faciem meam &c.*

D. Aug. **¶ 11.** Fundat hunc procedendi modum in eo quod Deo contigit cum rebelli quadam populi sui civitate, rem narrante Vate Osea, nostro loquendi modo. Videbatur proficisci Deus versus illam, imo iam ingressurus, & insperato, pedem figit, oratur, dicens: *Quomodo dabo te Ephraim, protegam te Israël? Quomodo dabo te sicut Adamā, ponam te ut Seboim? Conuersum est in me cor in unī, pariter conturbata est poenitudo mea. Non faciam iurorem ira meā &c. Et non ingrediar civitatē. q. d. O mea civitas, an perdere te debeo, in cineres redigere, velut Adamā & Seboim vrbes Sodomorum? Nō suffert hoc animus, te perdere non valeo, nihil aliud exopto quam tibi parere, peccanti ignoscere, propterea à via desisto, & te non ingrediar: *Non ingrediar civitatem.* Quando terribili petijt Sodomā supplicio, descendit Deus, colloquitur Abraham, significat vrbium peccata adeo esse gravia, ut vindictam clamarent, quocirca descendere se velle, illas ingredi, & videre, num sua posset illas emendare præsencia. Sodomam introiit, & vrbis habitatores inuenit duræ adeo cervicis, ut nō posset aliud, quam in illos manum mittere supplicij, cœlium ignem & sulphur deplere, quo cunctæ temporis momento pereant, conflagentque civitates: *Subuersa est in momento.* Quantum illis fuisset civitatibus beneficium, quantum illorum interfuisset salutis cœli, si tunc temporis Deus vrbē non intrasset, alio diuertisset, ingressum suum ad tempus distulisset opportunius, ut præmoriti animas suas ad meliorem vitæ frugem reuocare potuissent. Hic fuit illius temporis casus aut Dominus, quocirca, Civitas mihi dilectā modo visitare non est animus, sed alio diuertam, iter suspendam, aptiorem tui prætoris labor dispositionem: *Non ingrediar civitatem.**

¶ 12. Hoc multo veritas ac fidiōsus nunc agit cum Nazareth, idcirco de Hierosalem eo profectus ab itinere deuiat, & ad dexteram declinat, Galilæam intrans superiorem, in qua civitates sitæ erant Corozaim & Bethsaida, præsertim verò Capharnaum, vbi stupenda edidit prodigia, quatenus eorum, simulque quæ illo intellexerant rumore perulgato, Nazareni se præpararent, dum veniret in civitatem pro debito suscipere: adventantem: ita ut, etiam in hoc grandem erga patriam suam ostenderit misericordiam. Et hoc tibi clarè pateat, ex quod ipse Christus expe-

scit. Non est quod quis neget, beneficiū tum fuisse i Christo civitatibus illis Capharnaum, Corozaim, & Bethsaida concessum, in quibus prima atque præclara peenitentiæ suæ: mox stravit miracula, vbi primitus quoque prædicavit, & cum hoc verum sit quod multi ibidem sint conuersi, & in quibus non contemnendum fructum retulit dūna prædicatio, Christi quoque miracula: non parum profecerunt, nihilominus in illas Christus tanto mirabilium ingens erat beneficium tantoque non minus, in truciorem eorum cederet damnationem, grauiusque supplicium: quia licet inde profecerit aliqui, sed nec tot, nec tantum, quantum oportuerat vnde hæc illis lætissima est ministratus: *Va tibi Corozaim, va tibi Bethsaida: quia si in Tyro & Sidone facta fuissent virtutes, quæ factæ sunt in vobis, egissent poenitentiam in cinere &c.* Et in Capharnaum usque ad cœlum exaltata usque ad infernum demergeris: quia si in Tyro & Sidone facta fuissent virtutes, quæ factæ sunt in te &c. Si namque civitatibus illis in acerbis cessit supplicium, vbi illum multo tanto susceperunt affectu, tanto honore cumularunt, tantæque fide sunt profecti, quia iuerunt illæ, in quibus sua prima patrauit miracula, prodigiaque cœlestia, quas non minus intenter Nazareth, si in illa prædicationis, operumque sumpsisset exordium, vbi nedom non fuisset, qui illum credidisset, eum recepisset, honorasset, sed eum omnes inhonorarent, opprobrijs affecissent, vexarentque cœsumijs, prout videmus: Non igitur vrbem beneficio honorasset, sed grauioris occasionem dedisset ipse supplicij, causamque perditionis. Sæpe numero (teste D. Gregorio) est Dei vindicta, tuas tibi offerre misericordias, si quis tuis oculis exponere beneficia, nec non quod ipse tuæ pulset ostium animæ suæ vocatione, quia iam cum sis, hinc tuæ processum formabit iudex damnationi: dicitque: *Vocauit & renuisti, extendi manum meam, & non fuit qui aspiceret, &c. ego in interitū vestrū ridebo.* Faxit miseri oris Deus, ut tot conciones, tot voces, tot sacramenta, tot indulgentiæ, non tibi sint in atrociam in damnationem: cum parum est, quod nullam ex illis elicias salutem, morumque correctionem, in super & in peiora ruis, tantas contemnis gratias, donaque despicias scelerator: de quibus alibi.

¶ 13. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 14. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 15. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 16. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 17. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 18. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 19. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 20. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 21. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 22. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 23. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 24. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 25. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 26. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.

¶ 27. Ingressus Dei in Sodomā, illi fuit exitiis.